

En lille Heltinde.

(Sluttet.)

Hun stod lige saa stille, som om hun havde været af Sten.

„Jeg kunde have lyst til at styde dig for Panden, din Pels“, sagde Soldaten, tog Vindstaven, drak selv og lod den gaa rundt til Kammeraterne.

Hestene stampede og snyste, plaget af Fluene. Mændene var træt af Heben og ikke oplagte til at lade sig finte af det lille, trodsige Væsen.

„Det er bedst, du følger med os til dem, der nok skal lære dig at svare.“

Han tog et Reb og vilde binde hende til Stigbøjlen, men den anden Soldat hindrede ham, thi han havde selv Væren.

„Du tager Livet af hende, hun er jo kun en lille Pige“, sagde han.

„Hun er gammel nok til at tale“, sagde den første Soldat med en Gd.

„Hør min Ven“, sagde den anden Soldat til hende, „vis os, hvor din Fader er, saa skal du saa Lov at sidde ved Siden af mig paa Hesten og ride hjem, inden Solen gaar ned.“

Hun kunde jo have svaret, som Sandheden var, at hun ikke vidste, hvor Faderen var; men de troede hende alligevel ikke, saa det var det bedste og det sikreste at tie helt stille. I al sin Fortvælelse og Forvirring var hun klar over dette: hun skulde tie. Hvad hun end sagde, de skulde ellers nok vide at udlægge det til Stabe for Faderen.

Da Soldaterne saa, at de ingen Vej kunde komme med Baret, tog en af dem hende op foran sig paa Hesten. „Hold dig nu fast i Hestens Manke, hvis du ikke har lyst til at falde ned“, sagde han til hende.

De tre Ryttere red nu langsomt hen over Heben hen imod en stor Bygning, en Infanteri-Kaserne, det eneste store Bygningstempel, der brød Hebens Ensomhed.

Straks ved Ankomsten blev Palma ført ind til Kommandanten. Hun vaskede og kunde næsten ikke holde sig oprejst; det var, som om hendes Lemmer var helt knuste.

„Det er jo min lille Søster“, udbrød Kommandanten. Derefter spurgte han hende med blid Stemme: „Er du Lelio Dolabelles Datter?“

Palma svarede ikke.

„Hvorfor svarer du ikke?“

Hun blev ved at tie.

„Hvad vilde du alene ude paa Heben?“

Hun svarede ikke.

„Du ved, hvor din Fader opholder sig.“

Intet Svar.

Hu tabte Officeren Laalmodigheden; han var dog haardt forundret og betaget af dette Barn, der næppe kunde staa paa Benene af Udmattelse.

„Du tvinger mig til at straffe dig, hvis du bliver ved at være saa stædig“, sagde han.

Han forsøgte endnu paa alle mulige Maader at overtale hende, men forgæves.

„Enten bør hun eller mistet Forstanden, men svarer det gør hun ikke“, tænkte han.

Soldaten, der bragte hende, smilte triumferende; han havde sagt til Officeren, at det var umuligt at faa det lille Udbrud til at male et Ord.

Tilfældt sagde Officeren: „Hør hende ud! Lad en Kvinde besøge hende, derefter skal hun indlægges i en af Gælleerne. Det er jo muligt, at hun medbringer noget straffeligt, en Bæst eller en eller anden Oprørsplan. Men læs hendes Hænder. Sult og Mærke løser nok hendes Tavsheit.“

Hans Ordre blev adlydt. Men de fandt intet. Kvinden skældte, da hun trak hendes Klæder paa igen, og gik saa fra hende. Døren blev laaet, hun kunde saa selv om, om hun vilde sidde eller ligge paa det varme Stengulv.

Palma var ellers ikke mørkerød, men hun kendte jo kun til at føle i sin lille Seng i Galarate, hvor Døren stod aaben ind til Forældrene.

Hun havde lyst til at strige, men holdt tappert igen, hun vilde ikke. Vel sandt, fordi hun streg, fik de dog ikke noget at vide, men nej! hun vilde ikke; det var for hende, som om hendes Strig vilde kaste Stogge paa Faderens Ravn — nej, hun vilde holde ud!

Saa laa hun der ubstrakt paa Stengulvet med Armen under Hovedet. Hun forsøgte at lade være at tænke paa alt det Krvh, der muligvis truede rundt paa Gulvet omkring hende. Faderen havde forresten sagt, at de ogsaa var Naturens smaa Væren, ligesom hun selv.

Selv for en Mand kan det være svært nok at bekæmpe Mørkerødsel i et ukendt Rum; saa man kan ikke forlange, at et Barn skal have den Styrke.

Hun mærkede, at Tankerne begyndte at blive uklare, hun klæbde af Næb og troede, at nu maatte hun dø.

Saa hørte hun en Røgle blive stukket i Døren, og en hel Udsigt strømmede ind; det var den samme Kvinde, der besøgte hende, og nu kom hun for at friske hende.

„Sig, hvad du ved, saa skal du saa et rigtig Festsmaalid ogsaa Vand at drikke og Vin“, sagde hun. „I Morgen tidlig skal du komme hjem til din Moder. Hvad kan det nytte at være saadan en lille rund, stædig Pige. Det er din Pligt at lyde Ørigheben, den skal du lyde.“

Kvinden spændte hverten Trusler eller Overtaleser, men lige lidt hjalp det, Palma var og blev stum. Helt hendes Legeme smertede, forpint og mørkerød var hun og dertil sullen; men ikke et Øjeblik tænkte hun paa at svige sin Pligt „at tie“.

„Du er for ung til at være saa forherbet“, sagde Kvinden. „Du burde have en Omgang Kis.“

Men Palma hørte knap, hvad der blev sagt; det fusesede for hendes Øren og hankede i hendes Tindinger.

Kvinden greb Lampen og gik vreb bort, Døren smeldede hun i efter sig. Altter herlede et uigennemtrængeligt Mærke inde i Gællen. Noget efter kom Kvinden tilbage med Brød, Suppe, Frugt og Vin. Hun stillede det lige foran Palma men dog saa langt borte, at denne ikke kunde naa det.

„Se, alt det faar du, hvis du svarer.“

Palma luttede Øjnene for ikke at se, hun rystede kun paa Hovedet.

Kvinden gik men kom igen en Time efter; Batten havde hun i Haanden.

„Vil du ikke svare endnu?“

Palma rystede paa Hovedet.

„Det er ugubeligt at sætte sig op imod Ørigheben“, sagde Kvinden. „Din Far er en daarlige Person, han oplyder de lavere Klasser mod de højere og gaar udenom Lov og Ret.“

Palmas Øjne gnistrede af Vrede; men ikke et Ord kom over hendes Læber.

„Se!“ sagde Kvinden og viste hende et Glas klart, frisk Vand, „drikk det, det er godt.“

Palmas Legeme skælvede i Længsel efter Drikken; men hun lagde Hænderne for Øjnene for ikke at se den.

„Naa, saa bli, hvor du er, din stemme, stumme Pabbe“, raabte Kvinden rasende, „naar det dages, saa kommer Skorpionerne frem af deres Huller og hilser paa dig.“

Altter knalbede Døren i, og Palma var ene. Hun drejede sig om paa Siden og forsøgte at flitte det Vand op, som Kvinden havde spildt; men det var saa lidt, det øgede snarere Tørsten, end det hjalp paa den.

Med Røse slæbte hun sig hen foran det lille Slughul oppi i Muren; en Maanestraale skinnede ned gennem det, og hun mærkede den friske Luft ude fra den blomstrende Hebe.

Lystet i Forening med den velskendte Duft vakte hende ligesom til Live igen. Haabet om Redning kom op i hendes Tanker. Men det ikke var muligt at træde ud ad det lille Vindue? Det var ganske lille og sad i alt Fald to Meter oppe over hendes Hoved.

Palma ventede ingen Staaansel af sine Bogtere. Hun havde hørt saa meget hjemme, naar hun lyttede til Faderens Samtaler med unge Mænd. Hun havde hørt sig, at Postkammerhænderne kunde gøre aldeles som de syntes over for en Fange, særlig politiske Forbrydere, og hun som en Datter af Dolabelle, hun kunde vente alt. Maaske dræbte de hende i Fængslet eller lod hende sulte ihjel. I alt Fald var der Skorpionerne, som Kvinden lovede skulde komme frem i Døgningen.

Slughullet saa rigtig nok noget snævert ud; men hun var jo saa tynd, og hendes Dragt fyldte ikke meget. Der var ingen Ting i Gællen, som hun kunde bruge til at komme oppe; men hun var i selve Muren var der Revner og Ujevnheder; et Sted var der endog en Jerntrampe. Men hun turde vove at klatre op? Hun havde været sult til Gymnastik, men hun fælte sig svag og udmattet af Sindsbeagelse og Sult. Hvad der var udenfor Muren, vidste hun slet ikke men haabede, at Heben var udenfor, men maaske var der en Mur udenom Bygningen paa denne Side.

Den Visshed, at hun ikke kunde vente Hjælp af nogen, ansporede hende, hun maatte forsøge.

Hun satte Foden mod den første fremspringende Ujevnhed og forsøgte at bore Neglene ind i en anden højere oppe; tilfældt lykkedes det hende at faa fat i Jerntrampen, og nu klatrede hun højere og højere op, omtrent som naar Spættens Klatter op ad et Træ.

Maanestraalen faldt lige paa hendes Ansigt; hun fik mere og mere Mod. Flere Gange var hun lige ved at slippe, men hun borede atter Fingrene ind i Murrevnerne, saa Blødet sprang og løb hende ned ad Arme og Fødder. Tilfældt lykkedes det hende at faa fat i Karmen om Slughullet. Hun stod Hovedet gennem Hullet og klemte Overtroppen næsten igennem. Nu kunde hun se Heben nedenfor. Den dejlige friske Luft slog hende i Møde, men hun sad klemt fast som i en Skrue. Men det var muligt at komme helt igennem, og naar hun saa faldt — som hun jo maatte paa Hovedet — men om hun ogsaa døde, det var dog bedre end at blive her og lide Kvaler, og hun udslog da i hvert Fald Forsøgene.

Vende sig her i Hullet kunde hun ikke — der var ikke andet for, hun maatte slide sig igennem og lade sig falde. Hun gjorde sig saa smal som mulig, og tilfældt, da hendes Knaa var i Højde med Karmen, tabte hun Vægebagten og faldt til Jorden. Til alt Held faldt hun i en Bunte tæt Græs og Vng, som afsøbede Stødet.

Nogle Minutter laa hun som helt bevidst. Da hun atter helt kom til sig selv, prøvede hun at rejse sig — det lod ikke til, at der var noget i Vejen med Lemmerne.

Hun rettede sig i Vejret og kastede Blikket udover og opdagede da, at der intet var mellem hende og Fjælden. Opover og bagved hende løste sig Kaserens høje Mure sig, men foran laa den aabne Hebe. Hun hørte Hundeglam fra den modsatte Side af Bygningen, og skønt hun var medtaget og forlumlet, styrkede hun over Græsunden og ind paa Heben.

Hun sprang fremad, faldt og rejste sig men fortsatte sin Vej ind gennem den høje Vng, idet hun baade med Hænder og Fødder vægede sig mod de haaSe, knalbede Kviste.

Hun havde kun Tanker for sin genubodne Frihed. Maanen steg højere paa Himlen, Stjernerne tændte; maaske var der gaaet flere Timer, hun vidste det ikke. Pludselig vægede Benene sig ved at bære hende; hun faldt til Jorden, og det var hende umuligt at rejse sig, hun laa der som en Fugl, der er truffet af en Sten. Vnggen slyngede sig om hende og gemte hende saa godt, at da Soldaterne, der var ude at lede efter hende, ved lige forbi Stedet, opdagede de hende ikke men saa ikke andet end den blomstrende Vng, opløst af Maanestraalerne. Vnggen beskyttede hende, som om den paa denne Maade vilde genbringe hende ude at gøre hende ondt.

Pabberne drak Dig, den brune Ugle jog omkring efter Fuglerede. Det lille Sus af Taarnuglens og Flagermusens Ringer hørtes gennem Stilheden, medens Baret laa der uden Beskylt som en Død.

Ved Daggry kom en gammel Mand fra den østre Side: han trak et Mulafel, belæsset med store Kurve efter sig. Manden var ingen anden end Ydalcio, der havde fortrudt sin Fregtsomhed. Skønt han allerede var paa Vej til Almofoden, var han vendt om, havde taget sit Mulafel ud af Stalden, redet hen til det Sted, hvor han havde truffet Dolabelle, havde nu igen truffet ham, abbalet ham mod at tage til Galarate, men derimod faaet ham til straks at gaa over Sphagen ind i Schweiz.

Efter nu at have hjulpet sin Husbond var han paa Vej hjem til Carbona.

For at have Paastud til Farten gennem Heben havde hun hjuldt Kurvene med gult Sand.

Stien, han gik, førte lige forbi, hvor Palma laa, og idet Mulafelet naaede dertil, hørte det Hovedet mod Jorden og lod høre en slagende Lyd. Ydalcio standse for at se, hvad der var i Vejen og kendte straks Lelio Datters og forstod ogsaa straks, hvorfor hun var her. Først synes han, det saa ud, som hun var død, men da han lagde sin brune Haand over hendes Læber, mærkede han dog hendes varme Aandedraet.

Et Øjeblik stod han tvivlsraadig, men saa hældte han Sandet af Kurvene, tog sin store, bredbladede Kniv og skar et Knippe Vng, som han lagde tværs over Mulafelets Ryg mellem Kurvene, løstede Baret op og lagde hende varmsomt paa Blomstervægen, tog saa et Reb, som han furrede om Kurvene og bandt hende fast til Mulafelets Ryg.

„Stakkels lille“, tænkte han, „hun har altid holdt saa meget af Vnggen“. Saa skar han endnu nogle Kviste, som han lagde over hende for at stærme mod Solheden.

Han maatte gaa ganske langsomt, for at hun ikke skulde glide ned, saa det var næsten Middag, da han naaede Galarate.

„Det er min Sønnedatter, som jeg bringer til Sygehuset; hun er kommen til Stade ude paa Gradanacca. Hun har slaaet Hovedet og er endnu bevidstløs.“

Denne Forklaring fik Toldbetjentene; de kastede et Blik paa Pigen og lod ham saa passere.

Saa førte han Palma hjem til det gamle, hyggelige Hus.

Flere Dage varede det, inden Palma vaagne op af sin Bevidstløshed, og da laa hun i sin egen lille Seng, og Moderen holdt hendes Haand.

„Jeg svarede ikke et Ord!“ raabte hun højt. „Sig til Far, at jeg sagde ikke et Ord.“

Silvia Dolabelle hysede hendes smaa, faarede Fødder.

Blækflatten.

(Fra Engestr i „M's Skl.“)

Jeg tror ikke, at jeg i fem og tyve Aars Alderen var dummere, mere letsinbig eller mere sentimental end de fleste andre unge Menneſter, fordi jeg var bleven grebet af en stærk Videnſkab for Laura Rebal, en smuk Stuepigerinde. Hun var adskillige Aar ældre end jeg, og som de fleste andre af sit Køn, syntes hun særdeles godt om at blive beundret. Jeg var, som sagt, en af de mange unge Mænd, der sværmede for hende og adlød hendes mindste Vink, som om hun var en Dronning og vi hendes lydige Underſaatter.

En Dag maa jeg imidlertid have følt mig grebet af en stærkere Selvſtændighedsfølelse end ellers; thi da hun forlangte en Tjeneste af mig, der ikke fuldstændigt stemmede overens med mine Begreber om Hæder og Pligtfølelse, vægrede jeg mig ved at udføre den. Laura, der havde et meget heftigt Sind, og vel jagtens følte sig overrasket ved min Vægring, da jeg jo havde begaaet Daarligheder i Tusindtal for hendes Skyld, erklærede, at hun aldrig vilde se mig for sine Øjne mere. Jeg tog af den Stokkehed, jeg var i Besiddelse af, til Hjælp og lod hende vide, at jeg ikke skulde falde hende til Besvær paa nogen Maade herefter, og jeg skiltes fra hende med det faste Forsæt at forlade London med min faarede Kærlighed og muligt faa Bugt med mine Følelser for den smukke Stuepigerinde.

Medens jeg udtalende og atter opgav den ene Plan efter den anden, tom jeg med et til at tænke paa min Bedstemoders Gode ude paa Landet. Det var mange Aar siden jeg havde været der, og uden at stribe et eneste Ord om, at jeg kom, paktede jeg min Kuffert og rejste bort fra London. Jeg følte mig nu egentlig ikke meget uheldig; thi jeg tænkte, at under de nuværende Omstændigheder kunde jeg maaske gøre mere Indtryk paa Laura ved min Fraværelse end ved min Nærværelse. Laura vilde sarnne mig; hendes Egentlighed vilde føle sig saaret ved den Opbagelse, at jeg var i Stand til at undvære hendes Beskaf, og i Løbet af nogle Dage vilde hun nok sende mig en Billet med Anmodning om at vende tilbage.

Mit Komme vakte den største Forbauselse, da jeg uventet traadte ind i min Bedstemoders Salon, medens Selstabet var foramllet der efter Middagen. Jeg traf der min Bedstemoder, min Tante og adskillige unge Kufferter, som jeg ikke havde set siden de var Væren. Jeg hysede dem alle sammen, indtil jeg stod over for den sidste i Rækken, en høj, slank, ung Pige, som man fortalte mig var Natalie.

„Hvad for noget? Er det den lille Natalie?“ udbrød jeg og hysede ogsaa hende. Men i samme Øjeblik fik jeg et saa kraftigt Slag paa Rindene, at jeg fo'r tilbage med en vis Fart.

„Men Natalie dog!“ udbrød min Bedstemoder i en bebrejdnende Tone. „Clarence er jo din Fætter.“

„Det er mig lige meget, hvad han er,“ svarede Pigen heftigt og gned Kinderne med sit Lommeurkæbe. „Jeg vil ikke lade mig hysse af hvilken som helst nærvis Fyr, der finder paa at kalde sig min Fætter!“

„De kan være rolig for, at det er haade første og sidste Gang, jeg har gjort Forsøg derpaa,“ sagde jeg højt. „Hvad mig angaar, saa affaar jeg gerne fra enhver Forbring paa Slægtskab med Dem.“

„Saa meget des bedre. Jeg har virkelig ingen lyst til at kalde alle og enhver min Fætter.“

Bedstemoder afbrød os heldigvis, og jeg fjerne mig sammen med hende, medens jeg tænkte paa, hvor ubehageligt det var, at jeg skulde være sammen med denne hidſige, uopdragne Pige maaske i flere Dage.

Jeg havde efterladt min Adresse i min Bolig i London. Breve og Aviser blev derfor sendte efter mig; men det Brev, jeg laengtes efter, kom ikke. Dagene gik, og jeg sølte mig mere og mere nervøs og uheldig; hver Dag ventede jeg Postens Ankomst med feberagtig Uro, og hver Dag stufedes jeg i mit Haab.

Min Kusine Natalie interesserede mig for Resten ikke saa lidt; men det var mere Nysgerrighed end noget andet. Hun lod til at være en saa forundberlig sammenfat Natur. Mod alle de andre var hun god og venlig, og naar hun

var sammen med Børn, var hun munter og lystig. Men en Gang overraskede jeg hende, mens hun sad alene i en Venesol ved Siden, og da laa der noget sørgmodigt og trist i hendes Ansigtstryk og hele hendes Stillelse.

Der var noget sælsomt dragende i Blandingen af Barnlighed og udbillet Kvindelegelighed i dette Ansigt, paa hvilket Siden tilsæde sig stærke Genſtin, og jeg kunde ikke tilbageholde et Sult ved Tanken om, hvilken god Veninde hun kunde være bleven mig, dersom hun ikke havde sølt sig saa dødelig fornærmet ved den fætterlige Hyldest, jeg havde vist hende.

Det ufrivillige Sult, jeg havde udbudt ved Synet af hende, vakte hende af hendes Drømmerier. Hun saa sig om, og saa snart hun fik Øje paa mig, forsvandt det mørke Udtryk fra hendes Ansigt og gav Plads for det, hun i Almindelighed antog, naar hun var sammen med mig — et Udtryk fuldt af Modvillie og Foragt.

Jeg sølte mig nu efterhaanden mere og mere uheldig, da jeg stadig ikke hørte noget fra Laura, og Natalie maatte have lagt Mærke til min Sindsstemning; thi hun begyndte lidt efter lidt at vise sig venligere imod mig. Jeg maatte hende paa Halvvejen, naturligvis med stor Forsigtighed, for ikke igen at gøre hende vred, og hvad ingen af os vist havde tænkt sig kunde se, blev lidt efter lidt virkelig Tilfældet; vi glemte vor Uvenſkab og blev gode om end ikke fortlørlige Venner.

Paa denne Maade var der forløbet tre Uger, og nu syntes jeg ikke, jeg kunde udholde det længere. Jeg besluttede at stribe til Laura, tage hele Stylden paa mig for det, der i Virkeligheden var hendes Fejl, og bede hende om Forlæbelse. Det faldt mig meget svært at gøre det, og jeg flammede mig selv over min Utaalmodighed; men jeg var i en saa underlig uheldig Tilstand, at jeg syntes, jeg paa en eller anden Maade maatte ud af den. Jeg satte mig ved Stridebordet ind i Bibliotheket og nedfæstede min Fortvivlelse, min Kærlighed, mine Forhaabninger; alt, hvad Ungdommen lægger ind i den Slags Breve, fandtes der: Underſtylninger, Løfter, Gber. Brevet var omfattet færdigt og undertegnet med mit Navn, da — ved en Stæbnens Tilfældelse faldt Brevet ud af min Haand og beføede Siden med en vældig Blækflaat, lige under Navnet.

Jeg kunde ikke lade være at udføre et forbløvet Udraab. Hvordan kunde jeg dog stribe alt det om igen? Kopiere disse Sætninger, der, saa at sige, var strebne med mit Hjerteblod! Jeg søgte forbløvet efter en eller anden Ting, hvormed jeg kunde borttage Blækflatten, men fandt intet, der fuldstændigt kunde hjælpe mig. I dette Øjeblik kom Natalie ind i Værelset.

„Natalie!“ udbrød jeg i en højt forbløvet Tone; „har du noget, som jeg bruge til at borttage den Blækflaat med? Et rent Trætpapir, en stærk Kniv eller noget lignende?“

„Jo, det har jeg,“ svarede hun beredvilligt. Hun trak en Stulle ud og fremtog en lille Kniv med Perlemodersskaft. „Lad mig gøre det,“ sagde hun „jeg har god Vælske i den Slags Ting.“

Hendes Tilbud blev gjort med stor Venlighed, og jeg rejste mig derfor hurtigt for at overlade min Plads til hende. Hun lagde omhyggeligt sin Haand over, hvad jeg havde strebet, som for at skjule det for sit Blik, og begyndte derpaa at arbejde paa Papiret. Jeg stod bag ved hende og betragtede hende. Hvor var hendes Hænder dog smaa! Solen skinnede ind gennem Vinduet og faldt paa hendes Haar; det glimrede formelig som Gulv i Solstæret. Hvor blødt og fint det var! Jeg kom pludselig til at tænke paa et andet Hoved med lunſtig farvet Haar og pudret Ansigt. Jeg fælte med et saadan Længsel efter at forfatte Natalie, at hun ejede alle de Egenſkaber, en effelig, sød, ung Pige burde være i Besiddelse af — da hun pludselig fo'r op og strirrede paa mig.

„Dersom jeg havde vidst, at det var saadant et Brev,“ udbrød hun, „havde jeg ikke tilbødt at hjælpe dig.“

„Og dersom jeg havde vidst, at jeg ikke kunde stole paa din Kærlighed, havde jeg ganske bestemt ikke modtaget din Hjælp,“ svarede jeg.

Hendes Øjne lyste, og hun udbrød med en Stemme, der diredede af Vrede, men som tilfældt næsten sank ned i en afbrudt Hvilsten.

„Jeg — jeg kunde ikke undgaa at læse nogle Ord. Min Haand gled en Smule til Siden — lidt efter lidt — og jeg saa Slutningen paa Brevet. Jeg — jeg synes, du burde have ladet os vide, at du holdt af en anden, og —“

Hun standse; det vrede Udtryk gled bort og hun saa paa mig med et bebrejdnende Blik. Derpaa hørte jeg noget som en undertrykt Hulſen, og hun ilede ud af Værelset.

Jeg stod som forſtenet. Greben af en Strøm af forvirrede Følelser, saadanne, som jeg aldrig før havde kendt, tog jeg Brevet, red det først midt igennem og derpaa i mange Stykker. Efter at have kastet Stykkerne i Siden, tilbragte jeg Eftermiddagen med at søge i hele Huset efter Natalie og fandt hende tilfældt.

Synet af en Blækflaat faar nu altid mit Hjerte til at bante stærkere — af Taknemlighed.

Gode Bøger, som anbefales:

- Miriam Rosenbaum.** En Fortælling fra jødiske Kærlige. 125 Sider, i Omſlag, 25 Cents, indbunden 50 Cents.
- Marthren i St. Andrews.** Et Billede fra den gamle Kirke. 98 Sider, i Omſlag 20 Cents, indbunden 40 Cents.
- Marthrene i den lutherſke Kirke.** Overſat fra Lyll. 224 smaa Sider, indbunden i Skirtingſtind 40 Cents.
- Ben Gur.** En ſterklands Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Wallace paa Dansk af Vilh. Røpſter. Pris, godt indbunden, 51.25.
- Din Broders Pris.** En Fortælling, som ſildrer den Orient, længſønde og intereſſant. Paa Dansk af R. P. Madſen. 174 Sider, i Omſlag, 40 Cents.
- Herren er mit Skjold.** En Fortælling, som ſildrer det kristelige Liv i Rusland. 160 S., i Omſl. 35c, indb. 50c.
- Alle Bøger ſendes portoſrit. Betalningen bedes indſendte ſammen med Betalingen.** Krima-fer modtaget paa Betaling.